

Coperta: OANA STEPAN / Adrian Oțoiu

Ilustrația copertei: Irina Oțoiu

Fotografia coperta IV: Adrian Oțoiu

Descrierea CIP a lucrării poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României
www.bibnat.ro

© Iasmina-Katia Oțoiu
© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Florești – Cluj
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes@yahoo.com
www.edituralimes.ro

ISBN 978-606-799-302-8

Iasmina-Katia Oțoiu

Reuniunea Vampirilor

cu ilustrații de Irina și Adrian Oțoiu

LIMES
2019

Cuprins

Cuprins.....	5
Reuniunea vampirilor	7
1. Povestea vampirului Robert	17
Scena I: În care avem parte de cea mai dezgustătoare masă din istorie.....	17
Scena II: În care îmi fac o prietenă din altă specie	28
Scena III: În care sunt confundat cu un cerșetor	38
Scena IV: În care au loc evenimente importante	44
Scena V: În care o iau pe drumul meu.....	57
Scena VI: În care cei puternici devin cei slabi	73
Scena VII: În care aflu adevărul, într-un fel sau altul	86
Scena VIII: În care soarta noastră depinde de patru domnițe.....	95
2. Povestea vampiriței Tamara	109
Scena I: În care întâmpinăm noi eșecuri	109
Scena II: În care prietena mea descoperă efectele cafelei	122
Scena III: În care un pion dispăre de pe tabla de joc	128
Scena IV: În care apar primele semne.....	134
Scena V: În care cineva drag se întoarce	145
Scena VI: În care începem o revoltă	149
Scena VII: În care cei mulți câștigă	155
Scena VIII: În care ne întoarcem la începuturi	160
3. Povestea vampiriței Ileana	173
Scena I: În care încep să-mi pun la îndoială sănătatea mintală ...	173
Scena II: În care aflu despre beneficiile căsătoriei	188
Scena III: În care fug spre necunoscut	198
Scena IV: În care noua mea prietenă încearcă să mă omoare.....	207
Scena V: În care monștrii își arată colții	217
Scena VI: În care se dovedește, odată pentru totdeauna, existența purgatoriului	226
Scena VII: În care nu iau seama la sfaturile unui animal	244

Scena VIII: În care avem, la final, o mică surpriză.....	255
4. Povestea vampiriței Beti.....	265
Scena I: În care vânătoarea devine noul meu hobby.....	265
Scena II: În care sunt silită să mă schimb.....	274
Scena III: În care dispar în pădure	283
Scena IV: În care fac cunoștință cu o familie ciudată.....	288
Scena V: În care ne luptăm pentru viața noastră.....	297
Scena VI: În care primesc un bilet secret.....	307
Scena VII: În care trebuie să fac o alegere.....	319
Scena VIII: În care mă aventurez în târâmuri necunoscute.....	326
5. Povestea vampiriței Becky	339
Scena I: În care am o rebeliune adolescentină	339
Scena II: În care lumea mea se întoarce cu susul în jos.....	346
Scena III: În care primesc o educație nonconformistă.....	351
Scena IV: În care au loc crize de gelozie	359
Scena V: În care mai pocnim niște mutre de vampiri	364
Scena VI: În care Moartea Multicoloră ne conduce în castel	367
Scena VII: În care cineva suferă din dragoste.....	376
Scena VIII: În care spargem câte ceva	386
6. Povestea vampiriței Lola	397
Scena I: În care îmi pierd casa, familia și frumusețea	397
Scena II: În care o ființă misterioasă mă îndrumă	403
Scena III: În care trăiesc ca o adevărată maidaneză.....	409
Scena IV: În care primesc o propunere avantajoasă	416
Scena V: În care avansez pe scara societății	426
Scena VI: În care sunt aspru pedepsită.....	436
Scena VII: În care găsesc portița de scăpare	440
Scena VIII: În care plonjăm în WC	443
7. Povestea Lordului-vampir Fabian	451
Despre autoare	460

Reuniunea vampirilor

Era o noapte întunecoasă de sfârșit de noiembrie. Dar nu era un întuneric obișnuit, ci unul straniu, care se așternuse pe neașteptate peste întreaga lume, ca un giulgiu întunecat și care făcea să nu se vadă nimic la doi pași în față. Vremea era și ea îngrozitoare, căci ploaia cădea cu găleata, o ploaie deasă și rece, răpăind ritmic pe pământul din jur, în timp ce vântul șuiera cu putere, scuturând copacii desfrunziți, iar tunetele bubuia.

Era genul de vreme pe care nimeni n-ar fi ieșit nici în ruptul capului din casă, mai ales la acea oră târzie și în acel loc pustiu unde începe povestea noastră. Căci acest loc era unul de care oamenii se temeau îngrozitor și despre care se spunea că ar fi bântuit de cele mai oribile creaturi. Despre acest loc existau nenumărate superstiții și poate că unele din ele chiar erau adevărate, căci un lucru era sigur: nicăieri întunericul nu era mai negru și mai tenebros și nicăieri liniștea nu era mai apăsătoare decât aici. Tot ce se auzea era răpăitul monoton al ploii care nu mai conținea de ore întregi.

Un fulger despică cerul, luminând pentru o clipă pădurea deasă, cu copacii înalți și goi, cu crengile înălțându-se spre cer ca niște degete de vrăjitoare, cu toate desigururile, mărăcinii și vegetația sălbatică ce creșteau peste tot, desigururi prin care abia se putea răzbi. Pentru o

clipă, fulgerul lumina toate acestea, făcând vizibilă silueta întunecată a unui castel de piatră care se înălța în mijlocul pădurii pustii. Apoi totul redeveniă întunecat și tăcut.

Și totuși, pentru prima oară în două sute de ani, liniștea era tulburată de sunetul unor pași grăbiți și al ierbii foșnind sub picioarele cuiva, pentru ca în clipa următoare două siluete înveșmântate în mantii albe să apară de după copaci. Păreau că plutesc ca niște stafii, în timp ce picioarele abia le atingeau pământul. Cele două siluete înaintau una lângă alta, aproape alergând prin băltoacele de apă și noroi. Mantiile fluturau în urma lor, ridicate de vânt.

Un nou fulger spintecă cerul, luminându-le fețele pentru câteva clipe. Erau două tinere drăguțe, cu un păr lung, roșcat și cârlionțat, care le atârna pe spate în șuvițe ude. Ochii lor verzi și strălucitori, ca de pisică, scrutau neobosiți întunericul din jur. Fetele semănau incredibil de mult între ele; părea însă să fie o diferență cam de doi ani între ele.

Cele două înaintau neobosite, mergând împotriva vântului și nepăsându-le de furtună. Frunzele uscate foșneau zgomotos sub pașii lor grăbiți. Fetele nu aveau niciun felinar care să le îndrume. Mergeau pe întuneric, înaintând împotriva vântului rece, care le pătrundea până la piele, făcându-le să tremure din ce în ce mai tare în hainele albe, deja ude learcă și care li se lipeau de piele. Furtuna vuia și gemea înspăimântător deasupra lor. Pe cerul negru nu se mai vedea nici măcar stelele sau luna. Dar cu toate acestea, fetele mergeau la fel de hotărâte, făcându-și loc printre hățșurile dese și printre măcăcinii care le înțepau picioarele.

Trecuse parcă o veșnicie de când porniseră la drum, aventurându-se în pădurea singuratică, timp în care cele două fete tăcuseră mâlc.

Brusc, una din ele rupse tăcerea:

—Unde suntem? întrebă ea, cu o voce firavă, speriată, tresărind la auzul unui alt tunet, mai puternic decât celelalte.

—Nu știu, Becky! Nu văd nimic de vegetația asta! răspunse cealaltă, o față un pic mai înaltă decât ea.

—Dar crezi că e departe castelul? continuă prima, împleticindu-se și încercând să țină pasul cu prietena ei.

—De unde să știu? zise cea întrebată, cam țâfnoasă, luând-o înainte. Haide, grăbește-te!

Mai merseră câteva minute, cufundându-se în aceeași tăcere apăsătoare, apoi Becky, cea un pic mai mică, oftă ostenită și se aruncă pe o buturugă.

—Hei, Beti! strigă cea mai mică, lovind furioasă cu piciorul în pământ.

Beti se opri și se întoarse spre cea care o strigase, cu o privire întrebătoare întipărită pe chip.

—Ce-i?

—Tu chiar nu-ți dai seama? Mergem de ore în șir. Probabil ne învârtim în cerc. Of, recunoaște, Beti, nici tu nu mai știi drumul! Ne-am rătăcit în pădurea asta ca un labirint.

—Nu ne-am rătăcit, Becky! izbucni Beti. De câte ori să-ți spun, ai încredere în mine și în instinctele mele!

—Auzi, instincte! În loc să fi adus și tu o hartă!

—Hartă? Cred că glumești! Ai uitat unde suntem? întrebă Beti. Suntem într-un loc sinistru, locuit de creaturi de coșmar, în care niciun om normal nu intră și tu te aștepți să existe hărți ale acestui loc?

—Da, așa e, e aiurea ce spun... Dar Beti, chiar există creaturi de coșmar aici? întrebă Becky.

—Bineînțeles că există, răspunse Beti înțepată. Dacă n-ar exista, atunci oamenii ar veni mai des aici, nu crezi?

Becky îi răspunse încet, dar cu hotărâre:

—Beti, fii sinceră cu mine. Și noi suntem creaturi de coșmar, nu? Beti îi aruncă o privire șocată.

—Cum poți spune asta, după toate lucrurile prin care am trecut? Sigur că nu suntem așa! Poate că suntem vampiri, dar noi iubim binele. Suntem diferite, Becky, și asta e tot ce trebuie să reții.

Zicând acestea, o luă înainte. Cealaltă o privi înspăimântată, tremurând încontrolabil, dar, parcă împotriva voinței ei, o urmă. Treceau pe lângă aceiași copaci înfiorători și goi, dar în același timp uriași și impunători, care parcă se repetau la nesfârșit. Totul părea antic și etern în această pădure mare. Era genul de loc în care totul arăta la fel: copaci, hățșuri și tufișuri, toate aveau aceeași înfățișare sumbră. Erau multe povești despre oameni rătați în aceste locuri, povești despre oameni atrași de zânele demonice în mijlocul vreunui luminiș, povești despre oameni care nu se mai întorseseră niciodată. Se presupunea că au fost mâncați. Cu siguranță Becky auzise aceste povești, căci înainta încet și cu prudență în urma prietenei sale, tremurând sub mantia udă learcă.

Beti însă părea foarte sigură pe ea. Mergea în față, grăbită și înverșunată, dar fără să-și dezlipească mâna de pe mânerul cuțitului său cu lamă ascuțită, cu care își croia drum prin desșuri. Nu ținea cont de frigul pătrunzător și nici de apa care șiroia de pe ea. Tot ce

știa era că trebuie să ajungă în siguranță la castel. În ciuda epuizării, își păstra sângele rece. Nu voia să admită că se rătăcise, deși o teamă neagră, sumbră, îi tot dădea târcoale. Era teama că nu va mai găsi niciodată castelul. Teamă că ea și Becky vor muri de frig și că trupurile lor vor zăcea acolo, pe vecie. Teamă că nimeni nu va ști vreodată ce s-a întâmplat cu ele. Dar își alunga mereu gândurile și mergea mai departe.

Apoi se opri brusc, iar Becky se lovi de ea.

—Ce e? întrebă Becky, tremurând sub mantia ei udă.

—Nu știu. Doar că am auzit un zgomot, spuse Beti precaută, scrutând întunericul dens din jurul ei.

—Haide, probabil a fost doar ploaia sau vântul vuind printre copaci, spuse Becky, nesigură, trăgând-o de mânecă pe fata mai mare.

Beti nu se mișcă. Îi făcu semn lui Becky să tacă și așteaptă încordată. Degetele i se încleștară pe cuțit. Și atunci se auzi. Un alt foșnet...

—Cine-i acolo? strigă Beti, împungând cu cuțitul întunericul din fața ei.

Tăișul luci în noapte.

—Arată-te! strigă ea hotărâtă, ținând arma cu amândouă mâinile. Lângă ea, Becky scoase și ea un pumnal.

Doar ecoul răspunse și nimic nu se mai mișca. Dar Beti nu se lăsă păcălită.

—Am spus, arată-te!

—Bine, bine, vin imediat, răspunse un glas miorlăit și, în clipa următoare silueta unei pisici negre ieși dintre tufișuri.

Era de o mărire impresionantă pentru o pisică, de fapt aproape cât un labrador, iar blana murdară, zburlită și încălțată, cât și ochii de un galben neliniștitor îi dădeau o înfățișare înspăimântătoare. Silueta se apropie de ele, tăcută ca o umbră.

—Cine ești tu? întrebă Beti, ținând în continuare cuțitul strâns cu amândouă mâinile, ca și cum se aștepta la un atac din partea pisicii.

—Eu sunt Lola. Bună și ție! răspunse pisica relaxată, lingându-și o lăbuță.

—Ce faci aici, pisico? Și de ce ne urmărești? întrebă iar Beti.

—Nu te teme. Nu vreau să-ți fac rău, spuse pisica.

—Nu mă tem de tine, doar că... începu Beti.

—Doar că nu-ți place că o pisică neagră ți-a tăiat calea. Mai ales că-i o pisică neagră, vorbitoare, cu înfățișare sinistră, așa-i, roșcato?

—Nu-mi spune așa! izbucni fata.

—Of, dragă, te înțeleg. Te-ai rătăcit, nu? Nu te pot învinui, locul ăsta e derutant. Foarte mulți oameni au murit aici, probabil știi asta. De aceea, cred că ești o persoană curajoasă, chiar și pentru un vampir. Dar nu poți nega că habar nu ai unde este castelul.

Observând tăcerea fetei, pisica râse și spuse:

—Nu-ți face griji, te ajut eu să ajungi la castel. Ești prea drăguță să te las să-ți petreci eternitatea aici. Eu oricum merg acolo. Doar sunt pisică și urâse apa.

Lola porni înaintea lor, făcu câțiva pași, apoi se opri și se uită înapoi.

—Veniti? întrebă ea.

—Da, desigur, răspunse Beti încă uluită, vârandu-și cuțitul în mâneca hainei sale largi și urmând ciudata pisică.

Beti, Becky și Lola mai merseră câteva minute, făcând abstracție de ploaia care cădea peste ele. Apoi, Becky întrebă, rupând tăcerea:

—Mi se pare mie sau vampirii nu te sperie pe cât ar trebui?

—De ce ar trebui să mă sperie? Sunt și eu de-a voastră!

Zicând asta, Lola își întredeschise gura, arătându-le fetelor caninii ascuțiți.

—Măi să fie! Și tu ești un vampir! exclamă Becky.

—Nu sunt un vampir, sunt o pisică-vampir. E o diferență.

Beti și Becky se priviră mirate. Îndoielile începură să le apară. O pisică sălbatică dintr-o pădure sinistră nu e ființa cea mai potrivită în care să ai încredere. Însă nu aveau de ales, așa că, privind tot înainte, cele trei porniră iar. Deodată, la lumina unui fulger, văzură turnurile castelului. Erau pe drumul cel bun. Sperața le reînvie în suflet și, fără să mai țină cont de precauții, o luară la goană. Crengile copacilor le zgâriau fețele, iar oboseala le îngreuna picioarele în timp ce urcau dealul abrupt din fața lor, dar lor nu le mai păsa.

În sfârșit, ajunseră pe culme. Castelul se înălța deasupra lor, dar nu era nici pe departe atât de falnic pe cât și-l imaginaseră. Din contră, era cam dărăpănat, cu zidurile acoperite de iederă, cu majoritatea geamurilor sparte și cu multe țigle căzute. Și nici nu era chiar atât de înalt, având doar două turnulețe mici. Cât despre ușă, ea nu era mare și grandioasă, ci doar o ușă modestă din lemn, cu un clopoțel ruginit alături.

Beti se năpusti să deschidă ușa, dar Lola o opri.

—Nu e politicoș, îi spuse. Trebuie să bați la ușă sau să suni din clopoțel.

—Dar castelul e părăsit! protestă Beti.

—Părăsit? Nici vorbă! răspunse Lola, cu un surâs neliniștitor. Zicând acestea, se ridică pe lăbuțele din față și zgârie ușa cu gheruțele.

—Vin imediat, Lola, auziră atunci o voce slabă răsunând din spre castel.

Beti și Lola se priviră stupefiate, nehotărâte dacă era cazul să fugă sau nu. Însă nu apucară să ia o decizie, că ușa se deschise scârțâind. În prag stătea un bărbat înalt și atât de slab încât i se vedeau coastele. Purta un costum negru și o mantie de aceeași culoare, ca a lorzilor vampiri din filme, singura diferență fiind că aceste haine erau vechi, murdare și peticite și că părul negru al bărbatului, în loc să fie pieptănat cu grijă, era ciufulit și încâlcit. Avea pielea foarte palidă, iar caninii ascuțiți îi ieșeau din colțurile gurii. Vampirul avea o figură cam posomorâtă, dar când dădu cu ochii de Lola se înveseli pe dată.

—Bună, Pisi Lola! Bine că ai venit, scumpo, îmi făceam griji pentru tine.

O luă în brațe mângâind-o afectuos. Apoi dădu cu ochii de cele două fete. Uimirea se așternu pe chipul lui. Pentru câteva clipe, pur și simplu se holbă la ele. Însă, din fericire, își aminti la timp de bunele maniere:

—Bună seara, tinere domnițe! le spuse el. Eu sunt celebrul lord Fabian, la dispoziția dumneavoastră!

—Celebru? Eu n-am mai auzit de tine, spuse Becky directă.

Lordul Fabian oftă și spuse:

—Nu vă învinovățesc. Nimeni n-a auzit de mine, deși sunt... nu contează.

Vocea i se frânse, iar el le privi cu o expresie pierdută. Apoi scutură din cap, alungându-și amintirile și spuse:

—Oricum, presupun că voi căutați un adăpost, nu-i așa?

—Da, așa e, răspunse Beti precaută. Dar dacă nu vă convine, plecăm imediat, nu vrem să vă facem probleme.

—O, nu-i nicio problemă, absolut nicio problemă. Intrați, vă rog! zise el politicos, dar pe un ton foarte sumbru și monotonic.

Cele două fete și pisica îl urmară în castel, primele două ezitând puțin. Nu puteau însă să nu remarce melancolia întipărită pe chipul lui.

Ajunseră într-un coridor lung de piatră, cu dalele crăpate și slinoase. De ambele părți ale culoarului era câte un șir de torțe care abia mai ardeau. Tavanul era foarte înalt, formând o boltă arcuită. Totul era vechi și posomorât, la fel ca lordul Fabian. Aici era la fel

de liniște ca afară și aproape la fel de întuneric. Părea că se aflau într-o peșteră uitată.

—Și cum ziceați că vă cheamă, domnișoarelor? întrebă însoțitorul lor, în timp ce trecură pe lângă niște uși putrede din lemn aflate de o parte și de alta a culoarului, singurele lucruri care nu erau din piatră aici.

Vocea lui răsună cu ecou în acest coridor lung și gol.

—Ele sunt Beti și Becky, răspunse Lola în locul lor. Le-am întâlnit azi în pădure. Sunt vampiri ca și noi și cred că au trecut prin multe aventuri.

—Mda, așa cred și eu. Toată lumea are parte de aventuri aici. În afară de mine, bineînțeles, spuse lordul Fabian, oftând cu putere.

—Dar ce se întâmplă? Sunteți cumva supărat? întrebă Becky.

—Nu contează, răspunse el scuturând din cap și încercând să-și alunge gândurile negre. Sunt doar un vampir excentric, care-și plânge singurătatea.

Aici tonul lui deveni plângăreț și, fără să mai adauge altceva, se opri în dreptul unei scări de piatră. Treptele erau fisurate și aveau un strat gros de praf așternut pe ele. Castelul însuși arăta foarte neîngrijit, ca și cum nimeni n-ar fi făcut ordine vreodată pe aici. De asemenea, nu văzuseră niciun obiect de decor pe coridor, cum se văd de obicei prin conacele vampirilor. N-au găsit colecții de arme atârinate pe pereți, nici sculpturi de piatră sau armuri, nici măcar tablouri cu strămoși vampirieni severi. Nu, ci doar un coridor lung, cu o pardoseală jilavă și murdară de piatră, abia vizibilă în semiobscuritatea ca de peșteră.

Becky strănută de câteva ori.

—Sunt sensibilă la praf, se scuză ea. Ar trebui să mai faceți curat pe aici.

—Ce sens ar avea? întrebă lordul Fabian, iar chipul i se întunecă. Și cui i-ar păsa? Fratelui meu, care mă disprețuiește? Sau prietenilor lui, niște ticăloși fără scrupule? Sau poate frumoasei mele iubite, care m-a lăsat pentru fratele ei? Cui? Spune, cui?

Aici vocea lui deveni așa de disperată și stridentă, încât fetele crezură că va izbucni în plâns, dar el se abținu și, ajunși la șirurile de trepte, lordul Fabian le ceru să îl urmeze.

—Vă voi conduce în camera de oaspeți. Până să apăreți voi, uitasem că există o asemenea cameră, zise el cu obișnuita sa posomorală, începând să urce treptele, urmat îndeaproape de Beti, Becky și Lola.

—Nu te supăra că-ți spun, șopti Beti către pisică, dar prietenul

tău pare puțin dezechilibrat mintal. Crezi că e bine să stăm în preajma lui?

—Ascultă, Beti, lordul Fabian e cât se poate de sănătos, doar că are vreo două mii de ani, dintre care o mie cinci sute și i-a petrecut în singurătate, în Pădurea Interzisă. Nu prea are vizitatori și nu este obișnuit să poarte conversații normale, îi răspunse pisica tot în șoaptă.

Beti nu păru mulțumită de răspuns, dar nu mai spuse nimic. Se gândea doar la un singur lucru: Ce fel de persoană ar locui în afara civilizației, în Pădurea Interzisă? Iar răspunsul și-l dădu singură: o persoană care are ceva de ascuns.

Ajunseră în capul scării, la etajul unu. Aici nu mai era așa liniște, ci se auzea o muzică tristă și tânguitoare, ce răsună cu ecou pe hol. Beti și Becky văzură sute de lilieci privindu-i de pe grinzile de lemn ale tavanului. La venirea lor, liliecii își luară zborul, împrăștiindu-se și strigând:

—Străini! Străini!

Vampiritele și-ar fi dorit să plece chiar atunci, dar ar fi dat orice să stea la căldură, departe de furtuna care nu mai contenea. De aceea, porniră înaintea celorlalți pe coridorul care semăna perfect cu cel de la parter, cu excepția faptului că aici nu era nicio torță și că totul era perfect întunecat. Însă, toată lumea știe, vampirii nu au nevoie de lumină. Ei sunt creaturi ale întunericului.

Fetele ajunseră în dreptul unei uși vechi și putrede de lemn. Spre marea lor mirare, ușa era ușor întredeschisă, iar dinăuntru se auzeau voci vesele, care vorbeau și râdeau, reușind chiar să acopere muzica jeluitoare.

Becky deschise ușa și cele două se treziră într-o cameră micuță și nemobilată, cu ferestrele acoperite cu perdele roșii de catifea și cu o vatră într-un colț, în care ardea focul. În jurul lui, așezate pe covorul ros și mâncat de molii, erau trei persoane, care stăteau cu fața spre ușă: două fete și un băiat.

Prima, o fată blondă, avea părul lung și bogat, dar cam ciufulit și ochii de un albastru intens. În ciuda frumuseții sale și a atitudinii demne, fata nu purta o rochie lungă și bogat împodobită, cum ar fi fost de așteptat, ci un costum pirateresc, având agățată de cingătoare o sabie. Era încălțată cu o pereche de cizme roșii, până la genunchi, iar pe cap avea o pălărie neagră cu simbolul piraților pe ea: un craniu cu două oase încrucișate. Fata avea brațele musculuoase acoperite de tatuaje și o privire hotărâtă întipărită pe fața bronzată.

Lângă ea era un băiat cu părul negru și tenul palid. Avea o figură inteligentă, lucru care era accentuat de perechea de ochelari prin care îi sclipeau vii ochii căprui. Purta niște haine sărăcăcioase și cam peticite: nădragi, o cămașă, niște șosete grosolane și saboți. Hainele îi erau largi, căci băiatul era foarte slăbuț. Zâmbea însă și părea destul de prietenos.

Lângă ei stătea o altă fată, cu părul șaten, drept și lung până la umeri. Ea arăta cel mai normal dintre ei toți. Purta haine obișnuite: o bluză cu dungii, o pereche de blugi și niște adidași. Cu excepția mantiei negre, de vampir, ce îi atârna pe umeri, nu atrăgea atenția cu nimic.

—Bună! le salutară ei, zâmbind și arătându-și colții de vampir.

Chiar atunci, lordul Fabian și Lola apărură din spate.

—Fetelor, ei sunt ceilalți musafiri ai mei, le spuse vampirul.

—Ne-ai spus că ești un vampir singuratic, care de 1500 de ani nu a mai primit vizitatori. Și atunci cum rămâne cu ei? întrebă Beti contrariată.

—Astăzi a fost o zi mai specială. Nu știu cum, dar am primit șase vizitatori într-o singură zi, cu tot cu voi. Se pare că în sfârșit am companie, zise el, iar pe chipul lui înflori un zâmbet. Oricum, dragelor, intrați, faceți-vă comode.

Beti, Becky și Lola intrară nesigure în cameră, urmate de stăpânul castelului. Se așezară lângă foc, lângă ceilalți musafiri. Încercând să pară relaxate, cele două prietene își scoaseră mantiile ude și le puseră la uscat, rămânând în niște colanți albi și niște tricouri albe mulate. Rămaseră examinând încăperea și ignorând privirile pe care li le aruncau ceilalți. Fetele erau identice.

Lordul Fabian și Lola se așezară la rândul lor pe covor. Acum micul grup făcea un semicerc în jurul focului.

Câteva minute tăcură, privindu-se unii pe alții cu oarecare suspiciune. Toți vampirii erau învățați de mici să-i evite pe necunoscuți.

Micul grup era cu siguranță unul pestriț: cele două fete roșcate, pisica neagră, băiatul ochelarist, fata-pirat, fata modernă și mohorâta lor gazdă, Lordul Fabian, arătau cu siguranță foarte ciudat laolaltă.

Pentru a rupe tăcerea stânjenitoare, blonda în costum de pirat spuse:

—Mi-e cam foame. N-are cineva ceva de mâncare?

—Păi, știți, eu aș avea niște plăcinte cu varză și cartofi, spuse Lordul Fabian, cu un aer timid.

Șase perechi de ochi îl priviră mirați.

—Varză și cartofi? Ce fel de vampir ești? se miră Beti.

—Păi, știți, mi-e cam jenă să spun asta, dar sunt vegetarian. Nu prea-mi place să omor ființe umane, înțelegeți? Eu doar..., se bâlbâi bietul vampir.

—Nu pot să cred! Și tu ești așa? Nici eu nu mănânc carne de om! strigă pirata blondă. Mi se pare absolut dezgustător, chiar dacă sunt un vampir.

Toți ceilalți o aprobă. Dacă n-ar fi recunoscut lordul Fabian primul, cu siguranță că ei n-ar fi îndrăznit s-o facă fiindcă n-ar fi bănuț niciodată că au acest lucru în comun: deși erau vampiri, ei toți erau vegetarieni.

Această descoperire părea că i-a apropiat destul de mult, pentru că acum cei șapte nu se mai priveau suspicioși, ci cu simpatie.

Curând, stăteau unul lângă altul, mâncând plăcintele calde și glumind.

La un moment dat, Becky, care era destul de curioasă din fire, începu să-l privească cu multă atenție pe băiatul ochelarist. Cu părul lui negru, cu chipul aproape uman, arăta ciudat pentru un vampir. Vrând să afle mai multe despre el, încercă să între în vorbă cu băiatul:

—Bună! Eu sunt Becky. Te superi dacă stau lângă tine? Începu roșcata.

—Nu trebuie să-mi ceri voie pentru asta, răspunse politicos celălalt.

Becky se aștepta ca tânărul să-i spună la rândul lui numele său, dar nu a făcut-o, ci doar și-a luat o altă plăcintă. Nici măcar nu o privea.

—Și... pe tine cum te cheamă? continuă fata prudentă.

—Robert, răspunse el.

—Robert! Un nume frumos, foarte frumos, comentă ea, gânditoare.

—Da, răspunse el, plictisit, apoi, văzând expresia curioasă a fetei, o întrebă: Vrei să afli totul despre mine, nu-i așa?

—Păi, eu...

—N-ai fost prea subtilă, Becky! Dar nu contează. Dacă vrei, îți voi spune povestea mea.

Auzind acestea, toți ceilalți șase tăcură brusc, ciulind urechile. Când tăcerea se așternu, Robert se ridică în picioare demn și începu să povestească:

1. Povestea vampirului Robert

Scena I: În care avem parte de cea mai dezgustătoare masă din istorie

M-am născut într-un sat vampsesc, în niște munți abrupti și necălțați de picior de om. Peștera noastră, una din numeroasele peșteri ce străbăteau muntele și care, la fel ca multe altele, găzduia o familie de vampiri, avea multe tunele întortocheate și ascunzișuri subterane, pe care îmi plăcea să le explorez pe când eram mic. Trăiam în sărăcie, iar mobila noastră era cioplită în piatră. Toate obiectele pe care le aveam erau și ele sculptate în piatră, iar paturile, care erau tari și reci, erau acoperite cu un strat de frunze. Dar în ciuda atmosferei sumbre, eram vesel și îmi plăcea să râd, să țopăi și să mă joc.

Părinții mei, vampiri din naștere, cu un șir lung de strămoși vampiri în urmă, aveau amândoi părul negru și purtau mantii lungi și negre, în care se înveleau ca niște lilieci uriași. Nu erau răi, dar erau mereu serioși și severi. Erau niște persoane impunătoare, unele dintre cele mai respectate din sat, fiind chiar niște membri ai Consiliului vampsesc.

Sora mea mai mare cu patru ani, Verra, semăna leit cu mama noastră: aceiași ochi verzi strălucitori, același păr lung și de un negru intens. La fel ca părinții mei, era înaltă și cu tenul palid, aproape alb, fiind foarte matură și independentă pentru vârsta ei.

